

ОЛЬГА СОКОЛ-ТОРСЬКА

НА РУКАХ

Ольга Сокол-Торська
На руках

На руках

(Повість)

Він ніс трирічну дівчинку на руках, а серце обливалось кров'ю. Чому це саме він, чому це сталося з ним, з його сім'єю, навколо дим туман, а вона у нього на руках. Дружина вже довгих три роки не могла прийти до тями, як він не боровся, вона не піддавалась, дві чорні хмари зависли над їх будинком та лили проливний дощ, ще трохи захлинеться все довкола від грязі та багнюки, але він таки її кохав, таку жорстоку, безпорадну, егоїстичну, може в тому була також його вина, що все так сталося, не можна звинувачувати її. Але те, що він зробив, він робить зараз заради неї, він жертвує дитиною заради неї, Бог добрий і в них ще будуть діти, правда, якщо він віддасть її, свою дочку, у дитячий будинок, то потім може забрати чиюсь здорову дитину, так чиюсь, але здорову, і його дружині вже не доведеться, так страждати, але чи страждатиме вона від розлуки із своєю дочкою, про це він, на жаль, у той момент не думав, розум був затьмарений болем та вічним спогляданням мук своєї дружини, і дитини, рідної краплини, якій він дав життя, хоч й так невдало, ніс на руках, чим скоріше йшов до цільового пункту призначення та тонував у сльозах. Це було їх спільне рішення, але аби дружина не накоїла дурниць, він змушений був дати їй снодійне.

Три роки назад все було безхмарно, ну майже безхмарно, якщо не зважати на розпад союзу та перебудову усієї системи життя. Нехай без свого житла, але вони не боялись починати своє нове спільне подружнє життя разом із пробудженням вільної незалежної України, хотіли брати позику, однак не наважились втягуватись у банківські перепитії так нестабільної економіки. Доводилось винаймати житло, до болю знайоме всім відчуття, коли платиш не за своє, а за чуже, а

в душі плекаєш надію на краще. Що могло бути тоді їх розрадою, тільки вони удвох один одному, пройти крізь смуток та біль від втрати мами Любові, яка померла від раку, і всі кошти з продажу квартири пішли на її лікування. Батько ж давно жив десь у другому світі з іншою сім'єю. Батьківської любові Стахій також не знав, батьки загинули в аварії. Той день йому не хочеться згадувати, єдиною розрадою була бабуса...

І чомусь знову сиплеться на них ця злива. Ну хіба що було трохи сонця, коли вони дізнались, що Люба вагітна. Життя плило швидким потоком, вона займалася шиттям, працювала у міській фабриці, а він займався ремонтами. І чомусь була так відчутна різниця між бідними і багатими, яка тягнулась крізь століття і чомусь ніяк не могла зникнути. А тепер сонце на їх виднокрузі, так легко не буде, але ж дитя, це наше майбутнє. Але, на жаль, сонце зайшло, як тільки Надії виповнилося 1,5 року. Люба почала помічати на тілі доньки почервоніння на тілі у зоні спини, маленьке тільце не було пристосоване до хвороби, від болю донька не могла ходити, лише лежати. Всі заощадження сім'я пустила на лікарів та лікування. Виявилось, що це хвороба Бехтєрева. Лікарі тішили лише одним, що хвороба як з'явилася раптово, так і щезне раптово, але от коли, ніхто не знав і не намагався пророкувати. Це був удар нижче пояса, інвалідність у півтора року. Що робити і за що це їм. Зарплати ледве вистачало на оплату житла, всі гроші йшли на лікування. Люба вже не ходила на роботу, робила якісь замовлення вдома та доглядала за донькою, яка тепер могла одне – лежати. Постійні сварки, Стахій почав зриватися, часто приходив напідпитку. Одного разу він помітив, як дружина тайкома п'є заспокійливе, аби якось втамувати душевний біль, який не втамуєш жодним таким методом. Люба зламалася, вона втратила віру, перестала ходити до церкви, закрилась у собі, уже й перестала шити. Життя втратило сенс, ніщо не тішило, навіть ця дитина. До коханого жевріла лише далеко іскорка кохання. Так тривало уже півтора року, і ось одного дня Стахій не витримав. Прийшовши стомлений з нічної зміни, весь у

пилюці, не встигнувши привести себе до ладу після втомливого дня ремонту у замиському будинку якогось новоспеченого олігарха, він не витримав і промовив:

– Я не можу дивитись на тебе, я втоплю біль в алкоголі, але втопити не можу, бо шкода грошей та здоров'я. Моя душа розривається, ти згасаєш на очах, відчай давить і мене. Ми намагалися. Я знаю, ти теж про це думала. Але я озвучу це першим, аби ти не почувала себе винною. Це єдине вірне рішення, це спільне рішення, Бог нам пробачить. Ми...

– Закрий рот, як ти можеш так думати. Це наша донька, ми... повинні...

– Це зробити? Так, ти це хотіла сказати, ти не можеш цього сказати, ти не маєш сили, а я маю силу вимовити ці слова за нас двох...

Сльоза покотилася по її обличчі, вони увійшли до великої кімнати, у якій давно вже не приймали гостей, у якій ночували, шили одяг, відпочивали, думали, плакали... Маленька Надія спала та вкрадала надію у своїх батьків, забрала усе святе, що було в них та сховала у своєму серці. Душа розривалась на шматки. Чому Бог не спуститься з небес і не вирішить усі проблеми?

Невже він про них забув, а може Він випробовує тих, кого любить, тих, які тепер засліпленні чорною скорботою, нестачею грошей, несправедливістю цілого світу, тягарем нездійснених надій...

Стахій домовився про все у п'ятницю. Він звільнився скоріше з роботи. Він не думав, що цей день настане так швидко, а за ним день розлуки з дочкою.

Чоловік ніс її, делікатно тримаючи та наспівуючи якусь незрозумілу сумну пісню, ніс востаннє, у приреченку, щоб ніхто не бачив його сорому, його страху, його розпачу, його болю, його втрати.

Двері відчинив директор. Це був сивий старий дідусь років 65. Привітався, та запровадив свого відвідувача до кімнати, у якій було ліжко, маленький столик, та самотній кактус на підвіконні.

– Залиште її тут, – промовив. Зараз зробимо лад з документами, і будете вільні...

Ці слова вкололи у саме серце, як шипи того самотного кактуса. Свобода ця дала не легкість, а спустошення і ув'язнення совісті на довгі роки.

– Я... я..., – говорив не виразно та з хрипом в голосі, я хотів би попросити Вас, якщо можна, аби вона, Надя, була з іншими дітьми, тобто не сама, аби вона не була сама у цій кімнаті, незважаючи на її стан, аби мала контакт з дітьми...

– Повірте, самотність їй вже не буде страшна..., – сказав директор.

Життя котилося своїм колесом, так, як завжди та всюди. Раннє сонце вставало, купало проміння у водах блискотливого ставка, та знову блукало на видноколі іншої частини планети. Самотність, розлука, чому все так?

Такі питання кололи серце малого дівчати, і ще цей візок, який не дає змоги поворухнутися, єдиною розрадою були вивільненні руки, які рятували, давали надію, вселяли віру. Турботливі слова старенької бабусі виховательки не дали цій маленькій дівчинці загубитись у великому світі. Її життєва мудрість передавалась у цю дитячу голівку, а ще молитви, на ніч, різні молитви, трохи деколи складені на стародавній лад, але Надя все розуміла. Вона розуміла, що повинна молитись зранку та увечері, дякувати за проведену ніч та прожитий день. Без цих молитов для неї день не був днем, нічого не вдавалось, приходила пустота та сум.

– Бабусю, я комусь потрібна? – запитала тремтячим голосом дівчинка, мабуть, нікому так, я батьків ледь пам'ятаю, скільки часу пройшло, ціла вічність, дівчатка тут не дуже товариські, лише Богуслав мене рятує...

– Ти потрібна, моя люба всім, а найперше Богові, знай, ти ніколи не будеш сама, коли ти з ним. А Антон хороший хлопець, у нього теж подібна ситуація, але бачиш, хлопець не здається, адже життя не закінчується, якщо він народився, то значить для чогось це було потрібно Богові, можливо Бог хоче аби він подружився з тобою, аби

ти не була тут сама, ти читай між рядками, інколи Він дає нам знаки, підказки, говорить через інших людей, потрібно лиш вміти це прочитати. Хочеш, я розкажу тобі одну історію.

– Залюбки послухаю.

– Так от, колись на дуже далекому загубленому в океані острові, звісно безлюдному, опинився один моряк. Він розумів, що невдовзі помре без їжі та води, тому просив Бога, аби той допоміг йому, але, Господь не відзивався, він кричав, благав, злився, втрачав надію, але Бог мовчав. І ось одного разу повз той острів пропливав корабель та зауважив того моряка: «Агов, сюди, ми тебе врятуємо, не хвилюйся!!! – прокричав капітан. Однак почув у відповідь наступне: «Ні, мені нічого не потрібно, я залишусь тут, мене Бог врятує». Скільки б матроси та інші моряки не вмовляли, все було даремно. Так ставалося тричі, три кораблі пропливали, але жодного разу нікому не вдавалось переконати цього моряка пливти з ним. Незабаром цей чоловік помирає та опиняється в іншому світі, слухаючи Господній голос. І ставить йому питання: «Боже, чому ти мене не врятував, я ж тебе так благав?». Звучить відповідь: «Я ж відправляв тобі три кораблі рятівні, але ти кожного разу відмовляв їм!». Ти, мусиш, Надю, дивитись завжди очима своєї душі і свого серця, а не тіла...

– Так, бабусю, зрозуміла, ось і рима підлетіла...

Наступного ранку Надя вирішила нарешті покинути свої мури та побачити те саме сонце, яке будить її щоранку. Сама, без чиєї-небудь допомоги вона проїхала кілька метрів до сходової клітки, але тут її зупинив голос Богуслава.

– Ти куди сама, та ще й так рано.

– Я, я хочу побачити сонце...

– Постривай, я з тобою, я допоможу тобі.

– Гаразд, чекаю.

– Я вже готовий, їдьмо. Ти знаєш, я вперше бачу в тебе за ці 5 років, скільки тебе знаю, таке велике бажання самій побачити сонце.

– Ти знаєш, ці 5 років, неначе вічність, я зрозуміла, що хочу жити, я хочу щось робити, допомагати іншим, а не просто сидіти в цьому візку, і бавитись іграшками.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

ОЛЬГА СОКОЛ-ТОРСЬКА

НА РУКАХ

